

Hồi 36

Đại đạo bản sắc

Ô

Tử Hư ngồi dậy trên giường, huyết dịch toàn thân sôi lên sùng sục, một cảm giác sướng khoái đột nhiên tràn ngập trong tâm tưởng gã.

Ngũ Độn Đạo cuối cùng đã trở lại rồi.

Cũng giống như mỗi lần trước khi hành động trộm báu, tất cả nỗi sợ đều đã tan biến, đầu óc hẳn trở nên lạnh lùng như băng tuyết, não bộ xoay chuyển với tốc độ nhanh hơn bình thường gấp bội, cơ hồ như có thể dự đoán được tất cả, khống chế được tất cả vậy.

Hắn đang ở trạng thái tốt nhất của Ngũ Độn Đạo, mỗi lần cảm nhận được thứ dự cảm này là hẳn lại hiểu rõ thời gian hành động đã tới, cũng giống như cảm giác khi vẽ nên bảy bức Mỹ nhân đồ vậy, tâm và thần hợp nhất, ý thần tương thông, mỗi nét bút hạ xuống đều hết sức đặc tâm ứng thủ.

Hắn cảm nhận được thân thể trẻ khỏe và cường tráng của mình đang chuyển động, thưởng thức từng động tác một.

Tương lai không còn mơ hồ nhòa nhạt nữa. Cô Nguyệt Minh nói đúng, cứ phóng tay mà làm những gì hắn muốn, trời sụp xuống thì cũng có Vân Mộng nữ thần gánh giúp, người đã không muốn hắn đi, tự nhiên là có đạo lý của người. Biết đâu nữ thần lại thương hại hắn, để hắn kiếm một khoản lớn từ tay Tiền Thế Thần cũng nên.

Tối qua không có bất cứ chuyện gì xảy ra, Ô Tử Hư ngủ vừa say vừa ngon, giấc ngủ ngọt ngào ấy lại càng khiến hắn tràn đầy sinh cơ và đấu chí.

Tiếng gọi của Thiên Dục vang lên dưới lầu, nhìn sắc trời thì cũng đã quá trưa. Thời gian không còn nhiều, hắn cần phải chuẩn bị tốt cho hành động đêm nay.

oOo

Bách Thuần đứng trước họa tượng nữ thần, lòng đau như cắt.

Lang Canh đã hoàn thành bảy bức Mỹ nhân đồ trước kỳ hạn, bức nào bức đó đều là kiệt tác, điều này chứng tỏ hẳn tuyệt đối là một thiên tài hội họa. Chỉ riêng họa công của hẳn đã làm nàng cảm động sâu sắc, khiến nàng có cảm giác bất cứ điều gì làm tổn thương hẳn đều là một tội ác không thể tha thứ, bởi thiên tài là thứ không gì thay thế nổi.

Khâu Cửu Sư thật tàn nhẫn.

Nhưng trong sâu thẳm tâm hồn nàng, vẫn còn tình yêu đối với họ Khâu. Yêu một nam nhân, có thể không yêu lý tưởng của y được chăng? Nàng vừa hiểu Khâu Cửu Sư, nhưng lại cũng không thể nào hiểu nổi hẳn.

Trực giác cho nàng biết khi Lang Canh hoàn thành bức tranh vẽ mình, Khâu Cửu Sư sẽ xông vào hạ thủ bắt người. Nàng sợ phải nhìn cảnh đó, không biết phải đối mặt ra sao. Nàng hiểu rõ tính cách của mình, Bách Thuần nàng sẽ tuyệt đối không để Khâu Cửu Sư bắt Lang Canh đi.

Nàng lại càng không hiểu nổi Lang Canh, giả như hẳn là Ngũ Độn Đạo thật, thì giờ những chuyện hẳn làm đúng là ngu xuẩn nhất trên đời.

Rốt cuộc hẳn có phải là Ngũ Độn Đạo hay không?

Cô Nguyệt Minh trả lời lại càng cổ quái hơn.

“Ta có thể cho Bách Thuần một đáp án khẳng định, bất kể Lang Canh là Họa Tiên hay là Ngũ Độn Đạo, cuối cùng hẳn cũng bình yên rời khỏi Lạc Dương thành, bởi mạng của hẳn vẫn chưa tuyệt, bằng không thì quả thật không có đạo lý”.

Trong đầu Bách Thuần hiện lên hình ảnh Cô Nguyệt Minh chăm chú nhìn vào bức tranh trên tường nói ra câu này.

Vân Mộng nữ thần trong tranh như đang mỉm cười thân thiết với nàng.

Bách Thuần giật mình sực tỉnh, định thần nhìn lại, thần thái nữ thần vẫn như thế, song mục toát lên thần sắc khiến người ta khó thể hiểu nổi.

Lẽ nào nàng đã bị ảo giác, nhưng ấn tượng đó thật sâu sắc, cứ như đột nhiên nữ thần trong tranh sống dậy vậy.

Chu Bàn Tử bước vào sảnh đường, thấy vậy thì thở dài than: “Nữ nhi ngoan của ta, rốt cuộc con bị bức tranh này làm mê mẩn hay bị tên Lang Canh đó làm mê mẩn vậy?”.

Bách Thuần vẫn không chịu rời mắt khỏi bức tranh: “Là gì cũng được! Bàn gia người nói cho con biết đi, rốt cuộc Lang Canh là Họa Tiên hay là Ngũ Độn Đạo?”.

Chu Bàn Tử đến bên cạnh nàng, ánh mắt hướng lên bức tranh: “Nhìn bức tranh này là biết Lang Canh có một đôi bàn tay khéo léo tuyệt thế vô song, mà đây chính là điều kiện tiên quyết để Ngũ Độn Đạo có thể trở thành Ngũ Độn Đạo, có thể mở ra bất cứ chiếc khóa nào, phá giải mọi cơ quan cạm bẫy, nếu Lang Canh không phải Ngũ Độn Đạo, ta thật sự không biết trên đời này còn ai đủ tư cách làm Ngũ Độn Đạo hơn nữa. Đại Hà Minh tuy là do Khâu Cửu Sư ra mặt, nhưng thực sự thì do Nguyễn Tu Chân ở sau ngấm chủ trì đại cục, hắn đã nhận định Lang Canh là Ngũ Độn Đạo thì sai làm sao được nữa”.

Bách Thuần u uất hỏi: “Con phải làm gì bây giờ?”.

Chu Bàn Tử đáp: “Giờ chuyện con nên làm nhất chính là đến tiền viện chủ trì việc chuẩn bị cho hội diễn ba ngày sau, sân khấu đã sắp xếp xong rồi, còn bố trí thế nào thì phải đợi nữ nhi ngoan của ta tốn chút tâm tư đó. Đừng lo cho Lang Canh, nếu hắn đúng là Ngũ Độn Đạo thì khẳng định đã có một kế hoạch đào tẩu hoàn mỹ rồi. Cứ nhìn bộ dạng ung dung nhàn nhã đó đã biết hắn chẳng hề lo lắng cho mình rồi. Con có lo lắng cho hắn cũng chẳng ích gì đâu”.

Bách Thuần chưa chát nói: “Thật đúng như vậy sao?”.

Chu Bàn Tử thốt: “Ước gì ta biết được đáp án. Có điều thái độ thân thiện của Cô Nguyệt Minh đối với hắn thì đích thực làm người ta không thể nào hiểu nổi, theo ta thấy có lẽ Cô Nguyệt Minh đứng về phía Lang Canh! Hà! Chuyện này có lão Tiền tham dự, bọn ta tuyệt đối không thể nhúng tay vào được, lão Tiền đối với bọn ta cũng rất tốt mà!”.

Rồi lão lại hạ thấp giọng: “Ngũ Độn Đạo cộng thêm Cô Nguyệt Minh, nói không chừng lần này Đại Hà Minh lật thuyền trong kênh rạch cũng nên!”.

Bách Thuần càng thêm lo lắng, thở dài buồn bã: “Bất cứ bên nào thương vong đều là điều con không muốn nhìn thấy nhất”.

Kế đó nàng quay sang nhìn Chu Bàn Tử, hỏi: “Có phải Bàn gia biết một số chuyện nhưng lại không chịu nói ra không?”.

Chu Bàn Tử tránh né ánh mắt của nàng: “Cô đại ca của con đem qua cảnh cáo bọn ta, yêu cầu bọn ta không được nhúng tay vào chuyện của Lang Canh, bằng không ắt sẽ rước họa vào thân. Sự thực thì bất cứ bên nào bọn ta cũng không thể gây hấn được. Giờ tất cả mọi người đều ở Hồng Diệp đường đợi đại giá của con đó, bọn ta cùng đi thôi!”.

Bách Thuần biết Tiền Thế Thần đã đến gặp Chu Bàn Tử nói chuyện, báo cho lão biết lúc nào động thủ bắt người, lại sợ nàng ngấm thông báo cho Lang Canh nên tự hiểu có hỏi

cũng vô dụng, mà cũng không thể cứ bỏ việc chính không làm để ngồi rầu rĩ, nên đành đi theo lão.

oOo

Ô Tử Hư vừa ăn sáng, vừa tính toán kế hoạch ứng biến sau khi giao dịch thất bại. Lối ra ở cổng nước vốn là tuyệt lộ, nhưng sau khi được Cô Nguyệt Minh nhắc nhở, ngược lại đã biến thành sinh lộ. Nếu Tiên Thế Thần cao giọng hô hào bắt tặc, hắn sẽ vượt qua hồ nước, dựa vào thân thủ mà phá lưới thoát đi. Cơ quan của Nguyễn Tu Chân thì đáng gì chứ? Muốn phá đi thật dễ chẳng khác nào trở bàn tay, chỉ cần cứ lặn sâu dưới nước, ác khuyến cũng khó mà ngửi được mùi trên cơ thể hắn.

Từ hôm đầu tiên đến Lạc Dương thành hắn đã nắm rõ tình hình nơi đây, nếu muốn đi đường sông tới cửa thành phía Nam, hắn có thể chắc chắn cả mười phần. Nếu cửa thành còn chưa đóng, với năm trái Hắc yên đạn hắn thừa sức xông ra được bên ngoài. Còn nếu cửa thành đóng rồi, hắn có thể dùng dây móc vượt qua tường thành và hào hộ thành đào sâu, đến lúc ấy tùy cơ ứng biến, chỉ một bức tường thành, chắc cũng vẫn nằm trong tầm ứng phó của hắn.

Chỉ cần ra được ngoài thành, hắn sẽ có cách đối phó với ác khuyến truy tung, vạn vô nhất thất, sau đó chạy vào Vân Mộng Trạch, hội hợp với Cô Nguyệt Minh ở đó, như vậy mới chúng tở được bản lãnh siêu phàm của Ngũ Độn Đạo hắn.

Còn về ba bức họa Bách Thuần, Diễm Nương và Thiên Dục, chỉ đành để sau này bù đắp, bọn họ rồi sẽ hiểu cho hắn thôi.

Chuyện đơn giản như vậy, tại sao tới giờ hắn mới nghĩ ra, cảm giác này thật hết sức cổ quái.

“Lang tiên sinh đang nghĩ gì vậy?”.

Ô Tử Hư ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt to sáng ngời của Thiên Dục đang ngồi đối diện, mỉm cười nói: “Đương nhiên là nghĩ đến Thiên đại tử rồi”.

Thiên Dục trách móc: “Người đang nói dối. Tối qua Lang tiên sinh nhất định là ngủ rất ngon, hôm nay trông cứ như một người hoàn toàn khác vậy, hình như tâm trạng cũng rất tốt thì phải. Thật không thể hiểu nổi, người không lo lắng chút nào sao?”.

Ô Tử Hư vui vẻ: “Lo lắng? Đương nhiên là lo rồi! Ta lo nhiều chuyện lắm, chẳng hạn như Thiên đại tử có quên ta hay không nè”.

Thiền Dực hết cách nói: “Cũng may ngươi vẫn còn tâm tình nói đùa, Bàn gia bảo ta hỏi ngươi, hôm nay muốn sắp xếp thế nào?”.

Ô Tử Hư ung dung đáp: “Chỉ cần để Thủy Hương Tạ cho ta một mình hưởng dụng là ổn, nhưng đêm nay cần đặc biệt một chút, ta không cần ai hầu hạ, chỉ cần Thiền đại tử ở với ta là được rồi”.

Thiền Dực lập tức đỏ bừng hai má, cúi đầu: “Lang tiền sinh không phải còn vẽ tranh cho đại tiểu thư hay sao?”.

Ô Tử Hư mỉm cười: “Đương nhiên rồi, có điều còn phải xem lúc ấy ta có tâm tình vẽ tranh không đã. Thiền đại tử gặp Đại tiểu thư thì nhớ nhắc nàng chuyện mà nàng đã hứa với ta”.

Thiền Dực ra vẻ khó xử: “Nhưng hôm nay đại tiểu thư đã hẹn với Tiền đại nhân, chỉ sợ phải đợi Tiền đại nhân đi rồi đại tiểu thư mới đến gặp ngươi được”.

Ô Tử Hư nhún vai: “Cũng không sao, chỉ cần Thiền đại tử chuyển cho đại tiểu thư lời của ta là được”.

Thiền Dực lưu luyến xoay người đứng lên.

Ô Tử Hư lập tức bật dậy, thời gian không nhiều, hắn còn rất nhiều chuyện phải chuẩn bị.

oOo

Bát Trận Viên.

Tiền Thế Thân trải tấm bản đồ nhìn từ trên xuống của Hồng Diệp Lâu ra chiếc bàn tròn giữa phòng, họa đồ rất tỷ mỉ, lương đình cầu nhỏ đều không sót cái nào, nhìn đồ quyền này cũng hết như nhìn một Hồng Diệp Lâu chân thực vậy.

Ánh mắt Khâu Cửu Sư không tự chủ được mà tìm kiếm vị trí của Thư Hương Tạ, nhớ lại cảnh tượng xúc động đêm đó, trái tim như bị bóp mạnh một cái, mới tỉnh ra tuy rằng mình đã vung kiếm trăm tư tình, nhưng thực sự vẫn còn vương vấn.

Nguyễn Tu Chân tán thưởng: “Vẽ rất tốt”.

Tiền Thế Thần gật đầu: "Là ta phái người đi mượn của Chu Bàn Tử đó, ta đã hứa với lão là hành động sẽ gọn gàng dứt khoát, tuyệt đối không làm kinh động người của Hồng Diệp Lâu. Ta phụ trách bao vây bên ngoài, các người phụ trách vào trong bắt tặc".

Khâu Cửu Sư chỉ tay vào cửa phía đông Hồng Diệp Lâu, nói: "Đây là lối vào gần Phong Trúc Các nhất, từ đây đi vào, khoái mã có thể đến Phong Trúc Các trong nháy mắt. Có điều làm vậy khó tránh khỏi dẫm thảo kinh xà, bọn ta chạy bộ tới đây cũng được".

Nguyễn Tu Chân nói: "Bọn ta chia làm hai tổ xông vào, một tổ từ cửa phía đông, do Cửu Sư chỉ huy, tổ thứ hai do ta phụ trách từ cửa tây xông vào, lên khoái thuyền ở bờ hồ phía tây rồi sang bờ hồ bên kia, đến khi phong tỏa hai đường thủy lục ra khỏi Phong Trúc Các, bọn ta mới vào bắt người".

Khâu Cửu Sư gật đầu: "Một mình ta sẽ vào bắt sống hắn, nhiều người chỉ tổ hư việc".

Nguyễn Tu Chân nói: "Cứ quyết định vậy đi. Đề phòng vạn nhất, ta sẽ đặt trạm canh ngầm ở khắp những vị trí chiến lược trong Hồng Diệp Lâu, cho dù hắn đột phá được vòng vây thì cũng không thể nào che giấu được hình tích".

Tiền Thế Thần nói: "Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện đó, bằng không ta cũng rất khó ăn nói với lão Chu, mà bọn ta cũng chẳng còn mặt mũi gì nữa".

Khâu Cửu Sư gật đầu: "Tiền đại nhân yên tâm, chỉ cần lúc đó hắn ở trong Phong Trúc Các, ta đảm bảo hắn không thể nào ra khỏi đó nửa bước".

Tiền Thế Thần trầm giọng: "Giờ chỉ còn một vấn đề cuối cùng".

Khâu Cửu Sư nhướn mày: "Cô Nguyệt Minh?".

Tiền Thế Thần gật đầu: "Chính là Cô Nguyệt Minh, nếu bọn ta sớm mượn gì cũng khởi binh thảo phạt Phụng công công, chi bằng dứt khoát một thể, đã làm một thì không thể không làm hai, cứ trừ tên chó săn đầu đàn của lão đi trước đã".

Nguyễn Tu Chân ung dung nói: "Con chó săn đầu đàn của Phụng công công là Quý Nhiếp Đề chứ không phải Cô Nguyệt Minh, ít nhất thì trên danh nghĩa Cô Nguyệt Minh cũng là người sẵn tiền thưởng được Hoàng thượng ngự dụng, bất luận là trong triều hay ngoài triều, thanh danh của y cũng đều rất khá, giết y đối với bọn ta chỉ có hại chứ không có ích".

Tiền Thế Thần tỏ vẻ không vui nói: "Nhưng giờ rõ ràng là y muốn đứng về phía Ngũ Độn Đạo, là địch chứ không phải là bạn, không giết y thì hậu quả sẽ khó mà lường trước được".

Nguyễn Tu Chân nói: "Cho đến lúc này, bọn ta và y vẫn giữ được cục diện nước sông không phạm nước giếng, theo quy củ giang hồ, bọn ta không thể vì y đã nhiều lần tới thăm

Ngũ Độn Đạo mà bảo y nhúng tay vào chuyện của bọn ta được. Nếu cứ muốn đặng tới y, chỉ sợ sẽ khiến hành động bố ráp lần này sinh thêm chuyện ngoài lề, thực sự là một hành động rất bất trí”.

Khâu Cửu Sư chưa từng thấy Nguyễn Tu Chân nói chuyện vừa không khách khí vừa trực tiếp như vậy bao giờ, từ đây có thể thấy Nguyễn Tu Chân rõ ràng rất có hảo cảm với Cô Nguyệt Minh, đồng thời cũng rất bất mãn với ý đồ kéo bọn gã vào vòng ân oán cá nhân giữa mình và Cô Nguyệt Minh của Tiền Thế Thần.

Để Tiền Thế Thần khỏi mất mặt, Khâu Cửu Sư vội nói: “Nếu lúc bọn ta hành động, Cô Nguyệt Minh ở bên ngoài thì để Tiền đại nhân xử lý, nhưng nếu y ở trong Hồng Diệp Lâu thì cứ giao cho bọn ta ứng phó, Tiền đại nhân thấy sắp xếp như vậy được không?”.

Tiền Thế Thần cũng rõ là đang cố nén sự bất mãn trong lòng lại, trầm giọng: “An bài như vậy rất hợp lý”.

Nguyễn Tu Chân điềm đạm: “Từ khi rời khỏi Hồng Diệp Lâu tới qua, Cô Nguyệt Minh vẫn chưa quay lại Quân Sơn Uyển, hơn nữa còn không biết đã đi đâu. Tiền đại nhân có biết y đang ở đâu không?”.

Song mục Tiền Thế Thần sáng rực sát cơ, chậm chậm đáp: “Bất luận y trốn đi đâu cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta”.

oOo

Cô Nguyệt Minh chậm chậm chèo thuyền, đi xuyên qua từng cây cầu bắc ngang qua sông, lòng tĩnh lặng như vô cùng.

Cả Lạc Dương thành này y đã nắm rõ trong tay, không cần nhìn, y cũng đoán ra được tình hình đại khái của hành động liên hợp giữa Tiền Thế Thần và Đại Hà Minh, giờ y giống một vị chủ soái trên chiến trường, vì hiểu được mưu lược tác phong của quân địch, cộng thêm với hiểu biết về hoàn cảnh môi trường, nắm rõ mục tiêu chiến lược của đối thủ nên có thể hoàn toàn nắm bắt được sự phát triển của toàn cục.

Từ giờ Mùi, bầu trời Lạc Dương thành bắt đầu mờng lung hôn ám, mưa phùn lất phất, cảnh vật hai bờ như nhòa đi, mưa mù mịt phủ lên tòa thành một màn sương mờ mờ ảo ảo, khiến tiết tấu của mọi sự vật trong thành đều chậm đi rõ rệt.

Cô Nguyệt Minh hiểu rõ mình đang chơi một ván bạc lớn, đánh cược xem ý hướng của Vân Mộng nữ thần là gì.

Thời khắc nguy hiểm nhất, chính là khoảng thời gian trước lúc trời sáng, nếu địch nhân phát động trong lúc này, y sẽ không còn sự lựa chọn nào khác mà đành phải xuất thủ giúp đỡ Ô Tử Hư. Lúc ấy thì không còn tình nghĩa gì nữa, kẻ nào dám cản trở y, kẻ đó phải chết.

Bất luận là địch nhân có hành động với Ô Tử Hư hay không, đêm nay đối với y cũng là một đêm vô cùng nguy hiểm, bởi đây là cơ hội tốt nhất để kẻ thù lấy tính mạng y.

Cô Nguyệt Minh đang mong mỗi giây phút ấy, cuộc sống càng lúc càng trở nên thật hứng thú.

oOo

Hồng Diệp đường không những là nơi rộng nhất, kiến trúc bày trí tinh xảo hoa lệ nhất Hồng Diệp Lâu, mà còn là tòa sảnh đường hùng vĩ nhất Lạc Dương thành, so với Bố chính sứ ti phủ của Tiền Thế Thần thì còn nổi bật hơn mấy phần.

Chủ đường của Bố chính sứ ti phủ có năm gian bảy giá, Hồng Diệp đường có bảy gian chín giá.

Gian và khung, chính là chỉ độ rộng và độ sâu của kiến trúc. Khoảng giữa hai trụ gọi là gian, số xà nhà gọi là giá. Gian thì không cần là số chẵn, thông thường các sảnh đường đều làm gian giữa lớn nhất, gian bên nhỏ hơn một chút, như vậy có thể tận dụng được hết không gian.

Thường ngày, Hồng Diệp đường dùng một tấm bình phong cao nửa trượng chia đôi, từ cửa lớn lần lượt chia thành kiểu sảnh, chính sảnh và quý tân sảnh.

Để tổ chức đại yến lần này, Chu Bàn Tử đã di dời toàn bộ các bình phong đi, trả lại bản sắc cho Hồng Diệp đường, khôi phục không gian rộng lớn của tòa sảnh đường lớn nhất Lạc Dương.

Chu Bàn Tử và Bách Thuần đến Hồng Diệp đường trong màn mưa lâm thâm, đập vào mắt hai người là cảnh tượng nhiệt náo chưa từng xuất hiện từ khi Hồng Diệp Lâu được xây dựng tới nay. Cô nương, tỳ bộc lên tới hơn hai trăm người tập trung ở chủ đường, đứng chung quanh các hành lang và ven hồ nước cung hầu đại giá hai người tới chủ trì đại cục.

Vô Song Nữ cũng là một người trong số này, nàng đứng một mình bên hồ nước, mặc chiếc áo choàng rộng màu đen, tựa như tan vào trong màn mưa mù mịt kia vậy, phẳng phất như chuyện sắp xếp chuẩn bị đại yến này hoàn toàn không có chút quan hệ gì với nàng vậy.

Bách Thuần nói với Chu Bàn Tử: “Bàn gia triệu tập tất cả mọi người vào chủ đường trước đã, nữ nhi có vài câu muốn nói với Song Song muội tử”.

Không đợi Chu Bàn Tử đáp ứng, nàng đã tự đi tới bên cạnh Vô Song Nữ nói: “Muội tử có thể giúp ta một chuyện không?”.

Vô Song Nữ trầm thờ dài: “Ta chỉ có thể cho đại tiểu thư năm trái Hắc yên đạn thôi”.

Bách Thuần ngạc nhiên thốt: “Sao muội tử vừa đoán đã trúng vậy?”.

Vô Song Nữ lạnh lùng hỏi: “Tiểu thư yêu Lang Canh rồi đúng không?”.

Bách Thuần quên cả truy vấn, hai mắt thoáng hiện vẻ u buồn, nhẹ nhàng thốt: “Có lẽ ta chưa yêu hấn, nhưng ta có thể khẳng định ta đã yêu tranh của hấn, càng hy vọng nhìn thấy bức tranh hấn vẽ ta. Nhưng ta biết khi hấn hoàn thành bức Mỹ nhân đồ cuối cùng, cũng chính là thời khắc hấn gặp nguy hiểm, nên trong lòng mâu thuẫn tới cực điểm. Muội tử làm sao biết được hấn chính là Ngũ Độn Đạo vậy?”.

Vô Song Nữ hờ hững đáp: “Hấn là ai, chuyện này e là cả thành đều biết cả rồi”.

Bách Thuần tròn mắt lên nhìn nàng: “Phải nói là cả thành đều biết Đại Hà Minh nhận định hấn chính là Ngũ Độn Đạo, đồng thời cũng biết Đại Hà Minh không có cách nào lấy chứng có chân thực ra buộc tội hấn, nhưng nghe ngữ khí của muội tử thì dường như còn pha lẫn chút gì đó rất chắc chắn, hoàn toàn không có vẻ nghi ngờ gì cả, cơ hồ như muội tử đã biết chắc Lang Canh chính là Ngũ Độn Đạo từ lâu rồi vậy”.

Vô Song Nữ cất giọng lạnh lẽo: “Đại tiểu thư còn muốn Hắc yên đạn của ta nữa không?”.

Bách Thuần không ngờ lại chẳng hề tức giận, chăm chú nhìn nàng hồi lâu rồi hỏi: “Muội tử đã kết giao bằng hữu với người khác bao giờ chưa?”.

Vô Song Nữ lắc đầu: “Ta xưa nay chưa từng có bằng hữu. Đại tiểu thư, mọi người đều đang đợi đó”.

Bách Thuần trầm giọng: “Có phải muội tử từng chịu đả kích gì rất nghiêm trọng hay không?”.

Vô Song Nữ không lộ cảm xúc, chỉ lắc đầu nói: “Đại tiểu thư đi quá xa rồi đó!”.

Bách Thuần không biết làm sao với nàng, đành xoay người đi về phía sảnh đường.

oOo

Ô Tử Hư biết thời khắc hấn hưởng thụ nhất đã đến rồi.

Giờ hấn không phải là Lang Canh, mà là Ngũ Độn Đạo.

Trời đất bị màn mưa mù mịt nối liền với nhau, tầm nhìn bị thu hẹp lại, hấn đứng trên bình đài chìa ra hồ của Phong Trúc Các, cảm nhận sự ẩm ướt của màn mưa, ngắm nhìn cảnh đẹp lúc ẩn lúc hiện bên bờ đối diện.

Sau khi “biến” thành Ngũ Độn Đạo, hấn luôn ở trong trạng thái tốt nhất, cho tới tận khi rời xa hiểm cảnh, đến nơi tuyệt đối an toàn hấn mới thả lỏng toàn thân. Lúc ấy ngân lượng trong túi càng nhiều, hấn càng cảm thấy hụt hẫng, chỉ có kiểu say sống mộng chết mới miễn cưỡng bù đắp được sự trống vắng trong linh hồn ấy. Đó có lẽ không phải là cách tốt nhất, nhưng đích thực là hấn không thể nào tìm được cách gì tốt hơn nữa.

Hấn hiểu được tình huống lần này sẽ khác rất nhiều so với bất cứ lần nào trước đó.

Giao dịch thành công với Tiền Thế Thần chỉ là khởi điểm của cả hành động này, mục tiêu của hấn là dị bảo ở cổ thành bên trong Vân Mộng Trạch, hơn nữa lần này không phải vì tiền tài, mà là vì lòng hiếu kỳ không thể nào nén nổi, vì nữ thần bên trong tòa thành cổ ấy.

Cả đời hấn đều đi tìm kiếm một thứ gì đó, cho tới lúc này hấn vẫn chưa biết đó là thứ gì, chỉ biết mỗi lần hấn ngỡ rằng mình sắp thành công tới nơi, thì đến cuối cùng vẫn chỉ là sự hụt hẫng vô cùng mà thôi.

Còn lần này liệu có khác không?

Đáp án có phải đang được phong kín trong tòa cổ thành kia, đợi chờ hấn tới bóc ra không?

Chưa bao giờ hấn thấy trộm bảo vật lại thú vị đến thế.

Tiếng nhạc từ Hồng Diệp đường vang tới râm ran, xem ra buổi diễn tập cho đại yến đã bắt đầu rồi.

oOo

Cô Nguyệt Minh đến một ngôi nhà dân hết sức bình thường, gõ vào vòng đồng trước cửa.

Hồi lâu sau, bên trong mới có người quát hỏi: "Tìm ai?".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Báo với đại thống lãnh, Cô Nguyệt Minh cầu kiến".

Thêm một lúc nữa, cánh cửa mới mở ra chút xiu, có người bên trong nói: "Cô đại nhân, mời vào!".

Cô Nguyệt Minh không hề do dự lách người qua khe hở chỉ để một người lọt, hai tên lính canh đứng đó chưa kịp nhìn rõ thì y đã đi qua giữa hai người, đi vào giữa nhà, trầm giọng hỏi: "Quý đại nhân ở đâu?".

Một tên giữ cửa sau đưa mắt nhìn y dò xét, rồi nói: "Cô đại nhân xin đi theo tiểu nhân!".

Tên đó dẫn y đi qua giếng trời nối liền gian ngoài và gian giữa, rồi gặp Quý Nhiếp Đề ở một sảnh đường, hai người ngồi xuống đối diện nhau, đợi tên thủ hạ đóng cửa đi ra, Quý Nhiếp Đề mới lạnh lùng hỏi: "Sao Nguyệt Minh biết ta ở đây?".

Thần sắc Cô Nguyệt Minh bình tĩnh như nước lặng: "Đây chính là sở trường của ta mà".

Song mục Quý Nhiếp Đề thoáng hiện vẻ kinh ngạc, cơ hồ như thấy cần phải đánh giá lại khả năng của đối phương: "Tại sao lại tới tìm ta?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Ta muốn nhờ chi viện".

Quý Nhiếp Đề xưa nay hỉ nộ không lộ ra ngoài, nghe vậy cũng không giấu nổi thần tình kinh ngạc.

Cô Nguyệt Minh lại nói tiếp: "Ta không cần chi viện về nhân thủ, mà là về vũ khí. Hy vọng Quý đại nhân có thể cho ta mượn một máy bắn nỏ bốn dây cung và hai thùng tên".

Quý Nhiếp Đề hứng thú hỏi: "Nguyệt Minh muốn đối phó ai vậy?".

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh đáp: "Là hảo thủ của Qua Mặc và Tiền Thế Thần, nếu tất cả thuận lợi, ngày mai trên thế gian này sẽ không còn kẻ nào tên là Qua Mặc nữa".

Quý Nhiếp Đề thở dài: "Nguyệt Minh hành sự thật không thể liệu định nổi, có thể cho ta biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra không?".

Cô Nguyệt Minh mỉm cười: "Ta không biết Quý đại nhân còn những chuyện gì mà Quý đại nhân chưa biết nữa đây?".

Quý Nhiếp Đề lắc đầu: "Không sao cả, Nguyệt Minh coi như ta chẳng biết gì là được rồi".

Cô Nguyệt Minh ung dung đáp: "Tiền Thế Thần và Đại Hà Minh đã kết liên thành một khối, trước khi trời sáng sẽ xông vào Hồng Diệp Lâu bắt Ngũ Độn Đạo. Đêm nay chính là cơ hội tốt nhất để ta giết chết Qua Mặc, vì đoán rằng ta sẽ nhúng tay vào chuyện của Ngũ Độn Đạo, Tiền Thế Thần giờ không còn e sợ gì nữa, gã sẽ phóng tay đối phó ta cho mà xem".

Quý Nhiếp Đề không hiểu: "Ta thật không hiểu, nhiệm vụ lần này của Nguyệt Minh không phải là tìm kiếm Sở hạp sao? Tại sao lại nhiệt tâm với một tên Ngũ Độn Đạo không hề liên quan như vậy?".

Cô Nguyệt Minh điềm đạm đáp: "Ngũ Độn Đạo không phải là kẻ không hề liên quan, chỉ có hấn mới có thể đưa bọn ta tới cổ thành".

Quý Nhiếp Đề ngó người: "Lại có chuyện này sao, tại sao lại nói như vậy?".

Cô Nguyệt Minh lắc đầu: "Rồi đến một ngày sự thực sẽ chứng minh rằng suy nghĩ của ta không sai, nhưng giờ nói ra, chỉ e Quý đại nhân sẽ khịt mũi coi khinh mà thôi".

Quý Nhiếp Đề thốt: "Nhưng Nguyệt Minh sao có thể chỉ dựa vào mấy câu này mà khiến ta chấp nhận suy nghĩ của mình, ít ra cũng phải có chút thực tại gì đó chứ, như vậy ta mới dễ tiếp thụ hơn".

Cô Nguyệt Minh hờ hững đáp: "Thần linh bên trong cổ thành đang nhập vào thân thể Ngũ Độn Đạo".

Quý Nhiếp Đề thất thanh thốt lên: "Gì hả?".

Cô Nguyệt Minh nhắc lại một lần nữa, sau đó nói: "Đây là phán đoán hết sức cá nhân của ta, không hề có sự thực chứng minh, cũng không thể có sự thực chứng minh".

Quý Nhiếp Đề cười khở: "Nguyệt Minh muốn ta cung cấp vũ khí, về mặt này ta hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng còn chuyện thần linh nhập thể thì thứ cho ta không thể nào đồng ý được".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Muốn Quý đại nhân thay đổi lòng tin đương nhiên không phải chuyện dễ. Nhưng qua đêm nay, có lẽ Quý đại nhân sẽ suy nghĩ lại đó".

Quý Nhiếp Đề lắc đầu: "Ta không hiểu, tại sao ngày mai ta lại có suy nghĩ khác?".

Cô Nguyệt Minh thông dong đáp: "Cho ta biết, Quý đại nhân cho rằng Ngũ Độn Đạo có cơ hội an nhiên đào tẩu không?".

Quý Nhiếp Đề trầm ngâm giây lát, rồi lắc đầu: "Tuyệt đối không có cơ hội".

Cô Nguyệt Minh nói: “Đúng! Ngũ Độn Đạo đang hãm thân tuyệt cảnh, nhưng Quý đại nhân có hiểu tại sao nhân vật cao minh như hấn lại đặt mình vào trong cục diện như thế này không?”.

Quý Nhiếp Đề gật đầu: “Con người thì sẽ phạm sai lầm, Ngũ Độn Đạo cũng không phải là ngoại lệ”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Giả như đêm nay Đại Hà Minh toàn lực xuất thủ mà vẫn không làm gì nổi Ngũ Độn Đạo, Quý đại nhân sẽ nghĩ thế nào?”.

Quý Nhiếp Đề kinh ngạc thốt lên: “Sao có chuyện đó được?”.

Cô Nguyệt Minh ung dung đáp: “Đây chính là điểm then chốt của mọi chuyện. Nhìn bề ngoài thì Ngũ Độn Đạo tuyệt đối không thể thoát thân. Nếu sự thực vừa hay lại ngược lại, thì chỉ có một giải thích, chính là hấn có quỷ thần phò trợ”.

Quý Nhiếp Đề gật đầu: “Ta có thể chấp nhận phương pháp kiểm chứng này của Nguyệt Minh, nhưng quỷ thần nhập thân là quỷ thần nhập thân, có liên quan gì đến chuyện tìm kiếm cổ thành? Làm sao biết trên người hấn không phải là một du hồn đã quỷ nào đó không hề liên quan chỉ muốn tìm kiếm thể thân chứ?”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng: “Bởi vì để tránh sự truy bắt của Đại Hà Minh, Ngũ Độn Đạo đã chạy vào Vân Mộng Trạch, không biết là ảo giác hay mộng cảnh, nhưng hấn đã gặp được một nữ thần xinh đẹp mặc Sở phục, từ đó nữ thần không ngừng nhập vào giấc mộng của hấn, lần nào cũng để hấn mơ những giấc mộng liên quan tới cổ thành”.

Quý Nhiếp Đề thở hắt ra một tiếng: “Có chuyện này sao?”.

Cô Nguyệt Minh không đáp mà hỏi ngược lại: “Ta là một kẻ nói dối sao?”.

Quý Nhiếp Đề ngăn người nhìn y giây lát, rồi hít sâu vào một hơi đáp: “Nguyệt Minh muốn ta giúp đỡ thế nào?”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Ngoài cung cấp vũ khí ra, không cần làm gì cả, cho đến khi nào tin vào phán đoán của ta, thì ngài hãy tìm cách kéo chân Đại Hà Minh và Tiền Thế Thần để ta với Ngũ Độn Đạo có thể an nhiên vào Vân Mộng Trạch. Mười lăm tháng bảy, Quý đại nhân có thể đợi ta ở bờ đông Vô Chung Hà, hy vọng lúc đó Sở hạp đã lọt vào tay ta rồi”.

Chỉ có ở Vân Mộng Trạch, Cô Nguyệt Minh mới có cơ hội giết chết Quý Nhiếp Đề, cũng chỉ có Sở hạp mới có thể dụ họ Quý đi sâu vào Vân Mộng Trạch đến thế.

Quý Nhiếp Đề trầm ngâm một chút, cuối cùng gật đầu nói: “Đề nghị của Nguyệt Minh rất hợp tình hợp lý. Có điều nếu phán đoán của Nguyệt Minh bị sai, Đại Hà Minh bắt được

Ngũ Độn Đạo, lập tức giải lên thuyền dương buồm ra khơi, không phải bọn ta đã để mất cơ hội giết chết Nguyễn Tu Chân và Khâu Cửu Sư mà ông trời đã ban hay sao?”.

Cô Nguyệt Minh lắc đầu: “Ta đang sợ Quý đại nhân mạo hiểm làm chuyện đó đây, bởi cơ hội thành công hầu như là không có. Đêm nay thành Lạc Dương đã nằm trong sự khống chế tuyệt đối của Tiền Thế Thân, chỉ có gã đối phó bọn ta, còn bọn ta thì chỉ tìm cách cầu sinh mà thôi”.

Quý Nhiếp Đề hỏi: “Nguyệt Minh nghĩ Tiền Thế Thân biết ta ẩn mình ở đây à?”.

Cô Nguyệt Minh điềm đạm thốt: “Chuyện này rất khó đoán, nhưng cũng tồn tại khả năng này. Qua Mặc là kẻ biết yêu thuật, nên mới có thể nhiều lần phục kích ta như đã biết trước là ta sẽ ở đó vậy. Quý đại nhân suy tính hành động thì cần phải tính toán đến cả họ Qua này nữa”.

Quý Nhiếp Đề ngưng thần nhìn y hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Được, ta đáp ứng với Nguyệt Minh, giờ sẽ lập tức dọn ra ngoài thành, Nguyệt Minh đi theo ta! Ngày mai trở lại Hồng Diệp Lâu xem Ngũ Độn Đạo có tiếp tục ở đó làm Họa Tiên hay không?”.

Cô nguyệt Minh lạnh lùng: “Đêm tuyệt vời như vậy Cô Nguyệt Minh ta làm sao bỏ lỡ được chứ, huống hồ đây có lẽ lại là một cơ hội tốt để ta giết chết Qua Mặc?”.

Quý Nhiếp Đề nhướng mày hỏi: “Ta có một cảm giác rất kỳ quái, dường như mỗi lần nhắc tới Qua Mặc, song mục Nguyệt Minh đều thoáng hiện lên sát khí, cơ hồ như giữa hai người có cừu hận thâm sâu không thể nào giải khai được vậy, tại sao lại thế chứ?”.

Cô Nguyệt Minh thở dài, từ từ đáp: “Từ sau khi tiếp nhận nhiệm vụ của Đại công công, những chuyện ta không hiểu rất nhiều, những tín niệm trước đây cũng phải thay đổi không ngừng. Ta không rõ ta và Qua Mặc có phải đại địch từ kiếp trước hay không, nhưng lại biết chắc một điều rằng, giữa hai bọn ta, chỉ có một người được sống tiếp tục”.

Quý Nhiếp Đề lặng lẽ không nói gì nữa.

- o O o -